

(המשך מעמוד 15)

דינו הופיע בשם חלק מהמשפחה. בני ה' אשה המקופחת זכו לנצחון מלא - בית המשפט החליט שהמתנה שניתנה לבני ה' אשה השניה היא בלתי חוקית, לא הועברה דרך הטאבו.

אז התברר שעזרתו של שני לא היתה מוסרית בלבד. בטרם נפתחו ההליכים ה' משפטיים, קנה שני את כל הזכויות של בני המשפחה, בתנאי שיגישו את תלונתם לבית המשפט. האדמה בה זכו לאחר פסק הדין, לא נשארה בידיהם אף רגוע. היא נרשמה בטאבו, על שם התורה שבראשה עומדת אשתו של שריף, אווה שני.

יזום ומממן המשפטים

כדי העיסוק העיקרי של שני היתה קשורה בעסקי קרקע עצומים של ה' סוחר יצחק פולק.

המיליוני מגודל הזקן ושומרי המסורת קנה בזמנו שטח עצום בן 400 דונם, השייך לערבי זקן בשם האג' וחתמו אל מטרי. מטרי, לשעבר במקורו המופתי הירושלמי, ופאטריט ערבי מובהק, נשאר בישראל כי חום מלחמת השיחור ללא משפחה. הוא חי בעוני וסבל אף מרעב, אבל סירב בעק שנות לכור ליהודים אדמה. איך הצליח פולק, אם כן, לקנות ממנו אדמה?

התלונן אחר כך מטרי במשטרה: לא מכרתי אדמות לפולק אלא רק החכרתי או תן לתקופה קצרה. הוא אומנם חתם על חוזה, אך לא ידע כי למעשה חותם הוא על חוזה מכירה. לפי הודעתו של פולק הוא קנה את האדמות בסכום של 272 אלף לירות. מטרי הצהיר כי שווי האדמות הוא לפחות שלושה מיליון לירות וגם ה' סכום אותו נקב פולק לא הגיע אליו.

על בסיס התלונה הזאת נפתח במשטרה חיק ראשון נגד סוחר הקרקעות פולק.

לא עבר זמן רב עד שנתברר, כי לא מטרי - הבודד וחולה הלב, שנידון בזמנו למאסר בעוון ריגול לטובת ארצות ערב - יום את שני המשפטים הללו. מאחורי מטרי עמד איש חזק ממנו לאין שיעור - שריף שני נטל על עצמו את כל ההוצאות ה' משפטיות שהיו כבדות ביותר, הגיעו עד עתה לסכום של 40 אלף לירות.

גם בפרשה זו היה לשני תפקיד דומה לתפקידו בסיכסוך המשפטי בין בני מש' פחת שני. לפני שהחל בפעולותיו החתים שני את מטרי הזקן על התחייבות, לפיה היה עליהם להתחלק שוה בשווה בערך ה' אמיתי של האדמות.

פולק התלונן בגלוי ששני הוא האיש המפריע לו לזכות במשפטים. מבחינות רבות היה היעלמו של שני רצוי מאוד לפולק עוד לפני שמטרי מסר את עדותו. אבל גם אחרי כך נשאר שני איש העיקרי של פולק.

עד עתה לא נפתחו עוד ה' המשפטים מאחורי שני נגד פולק. מותו של שני הפסיק את זרם הכספים שזרם ל' מימון המשפטים. מידת ההשפעה שלו ב' מוסדות רבים, נגדם לא יכול היה פולק לעמוד, נעלמה עתה גם היא.

רצח בידי מסתננים

ביום הרביעי האחרון התקיימה בבית הקברות המוסלמי באבו-כביר לוחי צנועה. היה משהו מן האירוניה בכך, ש' שריף שני הובא למנוחות דהקא בבית קברות מוזנח זה, לשם הועברו לפני שנים מספר עצמות הערבים מבית הקברות ה' מוסלמי בצפון תל-אביב, שאומותיו הופ' קצו בתיכחו של שני עצמו.

ליד קיבורו של הערבי הראשון שעבר את הגבול המבדיל בין שני העמים, התאספה קבוצה קטנה של יידיים יהודים וערבים. ביניהם עמדה משפחתו הקטנה של הנרצח - אשתו אווה, בנו יוסף וכלתו פאט. ב' מרחק מה המקבוצה עמדה שלי ליצי, אשתו השניה של שריף, איתה התחתן לאחר שחזר ארצה, ואשר ילדה לו גם בן, מארסל, כיום בן שנתיים. אשה זו איננה מוכרת על ידי המשפחה ולא הורשתה להתקרב לארון. כבר למחרת הקבורה נפוצו שמועות מ' זרות שהגיעו לאוזני כתבי הצהרונים מ' מקורות הצירישימיים. ערבים חושבי יפו - מסרו המקורות - טוענים, שאין לשנוי זכות להיטמן בבית הקברות המוס' למי, כיוון שהיה בוגד. נמסר גם שמתכוננים להוציא בלילה את גופתו מהקבר.

אחר כך התברר שלא היה לשמועה זו כל יסוד. אבל נודע לה תפקיד מיוחד בכל מיכלול השמועות שנבעו מאותם מקורות. לפי גרסה זו בוצע רצח שני על קרע פוליטי. הודלפו אפילו ידיעות ששירותי הבטחון חושבים, כי המעשה בוצע על ידי

במדינה

(המשך מעמוד 13)

במקרה של קרע בין הממשלה וחברות הביטוח עשויה הממשלה לזרז חקיקה זו. כדאי להספיר. לכאורה זוהי אפשרות הצריכה לשמח את חברות הביטוח בארץ. הנימוק העיקרי לתיביעות החברות להעלאת שיעורי ביטוח כל-ירכב, מתבסס על העובדה שבשנה שעברה, הפסידו החברות 8 מיל' יון ל"י על ענפי ביטוח זה.

סכום זה, כמוכר, אינו מדויק. הוא כולל את כל התיביעות שהוגשו באותה שנה נגד חברות הביטוח. אם למשל, הגיש מישהו תביעת פיצויים בסכום של 100 אלף ל"י, הרי הוא מופיע כבר בטור ההפסד של החברות, למרות שיתכן כי בית המשפט יפסוק לו רק חמשת אלפים ל"י.

אפילו אם ההפסד קטן יותר, היו חברות

של דוב יוסף, והיה בזמנו מנהל משרד הפיקוח והקיצוב שלו. הוא נוהג בחברות הביטוח ביד קשה, שומר על האינטרסים של הממשלה והצביר. לעומתו, מנהל את מאבק המבטחים, יעקב דנון, מנהל חברת הביטוח סלע.

בין השניים שוררת מתיחות אישית. בעת כהונתו של המפקח הקודם על ה' ביטוח, לא הקפיד דנון לבצע אחת מהור' אות-הקבע של המפקח. כתוצאה מכך לא מונה מחדש למועצת הביטוח, שהיא גוף מייעץ לשר האוצר בענייני ביטוח. פיקר גם רמז שלא ינהל עמו משאומתן באורח אישי.

דנון הנפגע, מיהר לשר הדואר אליהו ששון, טען בפניו כי באי בחירתו מחדש למועצת הביטוח, נשללה מהסדרים נציגות בגוף זה. האוצר מיהר למנות תחת דנון

השר שיטריה

כדאי גם לקטוע את הדרוז

ספרדי אחר - דויד חכמי, מנהל חברת הפניקס הישראלי.

הדבר פגע בדנון עוד יותר. שעה שוועדה מיוחדת, המורכבת מנציגי האוצר ונציגי האיגוד הישראלי לביטוח, דנה במציאת פתרון, הסכימה לקיים שביתת-זנש לגבי פירוטמים בעתונות בענין זה, הופיעו ל' פתע השבוע מודעות-ענק שהסבירו לציבור את עמדת חברות הביטוח. האחראי לכך היה חברו לעבודה של דנון בחברת סלע.

אולם צעד זה לא יכול היה לשנות את המציאות. סיסמתם של חברות הביטוח "מה שבטוח - ביטוח", לא הלמה את סיכוייהן במאבק עם האוצר.

משטרה

דם חוסר זיעה

הפסיכולוגים גילו מזמן, כי הדרישה ל' הנהגת עושי-מחמת נובעת מחסביכים נפשיים עמוקים, אינה מעידה על בריאות נפש של הדרוש. למרות זאת אין הדרישה משתקת. היא חוזרת ועולה, במדינות שביטלו את עונש-המחמת, בדרך כלל בפי עסקנים קשי' שים ובצירוף נימוקים שאינם עומדים בפני שום ביקורת הגיונית.

השבוע הצטרף שר-המשטרה למחנה שר' חרייהמחמת. בראיון מוקלט בקול ישראל נימק את דרישתו בצורה מקורית ביותר: המחמת חוסך כסף.

שאל בכור שיטריה, בועם: מדוע להוציא כסף על החוקת רוצח בבית-הסוהר? מדוע להוציא כספי-טעוד על קיום משפחתו? אילו הוצא להורג, היה משלם-מיסים נמצא נשכר.

חבל אולי שהשר, הממונה על החוק ו' הסדר במדינה, לא המשיך במחשבתו המצ' יינת. כי אז היה מגיע למסקנות סבירות עוד יותר.

למשל: מדוע להוציא כסף על החוקת גנבים בבתי-הסוהר, תחת לקטוע את ורועי' תיהם, כנהוג בסעודיה? מדוע לכלוא פוש' עימיין במקום לטרם או לסלקם באבנים, כמצות התורה?

הבעיה היחידה שהיתה נשארת, במיקרה זה: איך לתרץ אז את כשלונות המשטרה?

הביטוח חייבות לצהול על הצעת הממשלה לקבל על עצמה את ביטוח-הרכב. שהרי בכך היתה משחררת אותן מהפסדים. אולם האמת היא שחברות הביטוח אינן מוכנות לחתור על ענף זה גם אם יגרם להן הפסדים.

הסיבה - ביטוח כל-ירכב מחירי ל' ציבור את תודעת הביטוח. אדם אשר מי' מיו לא ידע ביטוח מהו והנאלץ בתוקף החוק לבטח את רכבו, מתוודע אל הביטוח ומבטח את עצמו גם בענפים אחרים.

במצב זה נראה שחברות הביטוח יצטר' כו להיכנע ולקבל את הצעתו של המפקח יעקב פיקר. הוא הסכים רק להגדלת סכום השתתפותו של המבוטח בזנש מ-60 ל'120 ל"י. גם זאת תוך תנאי מפורש, שמבוטח שלא הגיש כל תביעה במשך שנתיים, יזכה להנחה בשיעור 40 אחוז ממדיה-הביטוח.

עניינים אישיים. פיקר הוא חניכו

מסתננים שהגיעו למטרה זו מעבר לגבול. הגירסה השניה: שני נרצח כנקמה על ה' תפקיד שמילא בסיכסוך על קרקעות בית הקברות המוסלמי.

אלא שקשה היה לקבל ברצינות את ה' גירסה הפוליטית על שני חלקיה. קשה ל' האמין כי ב-1965 ייתכן רצח פוליטי של ערבי על מעשים שעשה בימי המנדט. קשה גם להאמין לגירסה של נקמה בשני בגלל חלקו בפרשת בית-הקברות, שלוש שנים לאחר שהפרשה נסתיימה.

רם עז נעייים

רם המוטרה לא התייחסה, כנראה, ב' רצינות לגירסה זו.

קבוצת העצורים הראשונה - שלושת ה' אחים שני, יוסף, עלי ומוחמד. לפי גירסת המשטרה היה לבני משפחה זו מניע סביר לרצח, לאחר שהמשפט שיום שני נטל מהם מחצית מהירושה שקיבלו לאחר מות אביהם. אבל פרט למניע, אין למשטרה שום עובדות המקשרות את החשודים לרצח.

בשני האנשים הנוספים שנעצרו - נאומי ג'אבלי ומוחמד סאבג - היו למשטרה יסודות חזקים יותר לחשד. בערב הרצח הגיעו ג'אבלי וסאבג לקפה רחג, מקומו ה' קבוע של שני לכל פגישותיו העיסוקיות. השעה היתה 11, כשנכנס ג'אבלי פנימה ו' שאל את בעל בית-הקפה על שני. סאבג נשאר בחוץ. כשהגיע שני, יצא איתו ג'אבלי ל' לרגע מבית-הקפה ואחרי כך התסלק סאבג מן המקום. לפי גירסת המשטרה היה סאבג - שהוא חשמלאי במקצועו - האיש ש' ניתק את זרם החשמל בחדר-המדרגות בבית הנרצח. ואילו ג'אבלי עצמו הוא הרוצח.

ג'אבלי היה מוכר, זה זמן רב, כשותפו של שני בעסקותיו הרבות. הוא הופיע לפעמים כעד במשפטים שניהל סוחר הקר' קעות הערבי, שני לא שילם המוד מיד את החלק המגיע לשותפו. הפגישה בחצות היתה קשורה לחובותיו של שני.

אלא שהיה זה מניע חלש מאוד לרצח מתוכנן מראש. גם ההוכחה הנוספת ש' נמצאה על-ידי המשטרה - כתמיד-שנמ' צאו על געלי החשוד - נחבדתה במהרה. היה זה דם בהמות שדבק בנעלי ג'אבלי - קצב במקצועו.

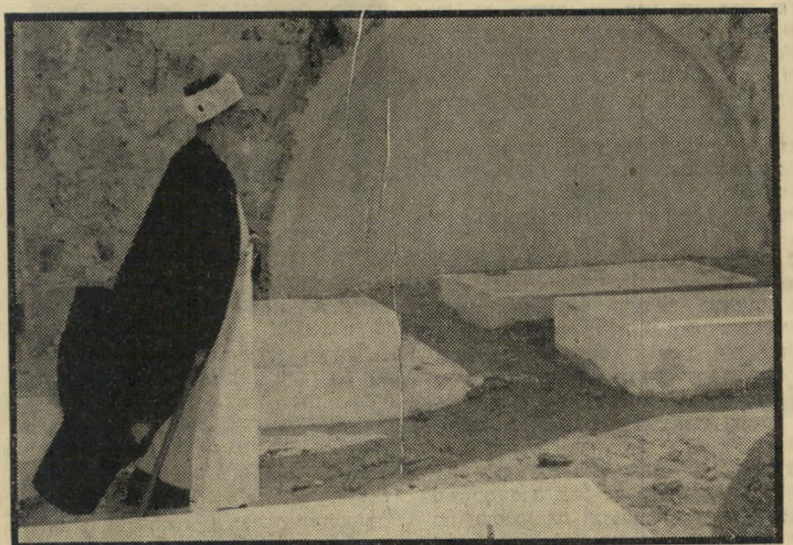
רוצחים זהשני

שיטה שבה בוצע הרצח בחדר-המדר' רגות החשון בשדרות רוטשילד מצ' ביעה על כך שהוא בוצע על-ידי ערבים. אבל תיכנון הרצח מצביע שלא היה זה רצח מתוך נקמה.

היה זה רצח מתוכנן לפרטי פרטיו. כבר שבוע לפני הערב הגורלי נותק החשמל בחדר-המדרגות בביתו של שני בפעם ה' ראשונה. יתכן שכבר אז התכוונו הרוצחים לבצע את זממם.

לאחר מקרה זה שוב נעשה הנוסיון ה' שבוע. לשני לא עזר גם אקדח שרכש לאחר הסימנים החשודים שאירעו שבוע קודם לכן, בחדר המדרגות של ביתו.

"אנחנו בטוחים שהיו אלה רוצחים שכי' רים", טען השבוע בנו של הנרצח, יוסף שני. "אני מאמין שרוצחים מקצועיים, שאף לא הכירו את אבי, עשו זאת תמורת כסף. אילו היו מכירים אותו, היו רוצחים את זה ששלח אותם."

הקאדי שי יפו בבית-הקברות שחוסר

שני שוכב לידם